

op beide oogen nagenoeg gelijktijdig. Een oogarts te Medan, BRANDON BRAVO, was het met mijn diagnose eens, schreef eveneens de gewone behandeling voor en kon ook geen andere reden voor de (recidiveerende) iridocyclitis vinden. Een onderzoek naar spirochaeten in de urine, wat ik VERVOORT had verzocht in te stellen, leverde niets op. In Januari 1925 was de aandoening geheel genezen en in Maart was er ook van het glasvochtstof zoo goed als niets meer te zien. Sedert is deze heer af en toe nog eens door mij onderzocht. Een recidief bleef verder uit. Klachten en afwijkingen zijn geheel verdwenen.

Medan, Januari 1927.

B. M. VAN DRIEL,

Hosp. Soengei Sengkol.

Geneesheer der Tabak-Maatschappij „Arendsburg“.

HET BEGRIP ONGEVAL.

Bij het lezen van het stukje van D. BROCX, *Ned. Tijdschrift v. Gen.* 5 Februari 1927, bldz. 783, vraagt men zich af: „Welken kant gaan wij op? Zoekt men zijn heil in haarkloverijen en spitsvondigheden en in zweren op gezag? Telt het gezond verstand niet meer meé?” Reeds voor de tweede maal bepleit BROCX de stelling, dat een jongen, die op weg naar zijn werk op den drempel van zijn woning valt en één zijner metacarpaalbeenderen breekt, geen recht heeft op ondersteuning, terwijl hij dit wel zou hebben, als hij twee steenen verder was gevallen. Moet men, om dit uit te maken, verschillende gewichtige vergaderingen houden en groote onkosten maken, en dat wel op advies van geneeskundigen?

Deze verhandeling staat niet alleen. In het *Tijdschrift v. Gen.* 1923, II, bldz. 2402, leest men het verhaal van een glazenlappende dienstbode, die recht heeft op schadevergoeding, als zij aan de winkelzijde door de ruit valt en haar pols bezeert; maar *niet*, als dit aan de zijde der daarachter gelegen huiskamer geschiedt. Ik zou nog meer dergelijke puzzels kunnen aanhalen, maar veel ernstiger is het volgende:

Brocx beklagt zich, dat, nu de Bank reeds meer dan 25 jaar bestaat, er nog geen nadere omschrijving is gegeven van hetgeen onder een ongeval moet worden verstaan. Dat is strijdig met de bedoeling en den geheelen opzet van de Ongevallenwet. Op bldz. 10 en 11 van die Wet van 1901 wordt dit juist zoo kernachtig toegelicht. De Wet onthoudt zich *met opzet* van een omschrijving of verklaring van het begrip „ongeval”, omdat het onmogelijk is rekening te houden met de talloze omstandigheden, welke zich in de praktijk kunnen voordoen. Ook de woorden „in de uitoefening van het bedrijf overkomen” werden *met opzet* vervangen door: „hun in verband met de uitoefening van het bedrijf overkomen”. Vandaar dat het gaan naar het werk en het terugkeeren naar huis ook medetellen. Er wordt echter bijgezegd: „Oefent hij daarentegen zijn beroep voor eigen rekening in zijn vrijen tijd uit, dan blijft het risico daarvan geheel voor zijn eigen rekening”.

Dit is duidelijke taal, geen ziekelijke toegeeflijkheid of steunen van misbruiken maar breede opvatting en ruime toepassing. Waarom moet deze uitspraak der regering nu zoo beduimeld worden en nog wel door geneeskundigen?

Laren (N.-H.), 7 Februari 1927.

A. E. VERMEIJ.